

Hồi 4

Họa Vô Đơn Chí

Tần Lâm Phong trong lòng bất giác kinh hãi, có người đã đến sau lưng, bản thân mình cũng không phát hiện được, căn cứ vào điểm này mà nói, đây quả là một nhân vật không phải tầm thường, nghĩ đến đây liền quay đầu lại

hỏi:

- Dám hỏi pháp hiệu của đạo trưởng?

Lão đạo nhân ngạc nhiên hỏi:

- Đạo gia ta danh chấn cửu châu, người làm sao lại không nhận ra ta?

Tần Lâm Phong đáp:

- Xin lượng thứ cho tại hạ có mắt không trông, không nhìn ra tiền bối.

Lão đạo nhân lại tiếp:

- Thật là ếch ngồi đáy giếng, ta bảo cho người biết, người trong nhà ta ai cũng nhận ra ta.

Tần Lâm Phong nghe thấy câu nói ngây ngô này cũng bật cười, chợt nhớ ra một người, cung đáng kính hỏi:

- Lão tiền bối đây có phải là người thứ nhất trong Thần Châu Tam Tuyệt...!

Xã Đạo vốn rất sợ người ta kêu lão là Xã, cướp lời nói:

- Xú Tiểu Tử biết là được rồi, hà tất phải nói ra.

Lại tự mình nói:

- Đây đều là do những tên điên khùng tên giang hồ đặt cho ta biệt hiệu này, sự thật nói chuyện chỉ có hơi chút lộn xộn mà thôi!

Tần Lâm Phong thấy lão không vui bị người ta gọi là Xã, đành phải phụ họa nói:

- Đương nhiên! Một lần tên khùng tắt nhiên tên của mình cũng còn không biết, tại hạ nghĩ tiền bối đây không đến nỗi như thế.

Xã Đạo nở nụ cười, đặc ý nói:

- Phải đó! Lão đạo gia ta họ Xã tên Đạo, suốt kiếp này cũng quên không được...

Nói đến đây hình như chợt tỉnh ngộ, tức khí quát:

- Xú Tiểu Tử, ngươi đừng có nhăng cuội nữa, muốn khiến lão đạo ta quên lũng việc chính hử?

Tần Lâm Phong ngạc nhiên hỏi:

- Là việc gì?

Xã Đạo quát lên:

- Xú Tiểu Tử, ngươi vì sao lại hạ sát Hồi Xuân Thủ, lại còn cướp bí kíp của lão?

Tần Lâm Phong liếc nhìn Tiểu Thiên trong tay, thuận tay bỏ vào trong ngực, giải thích:

- Tiền bối đừng nên hiểu lầm, Hồi Xuân Thủ lão tiền bối bị một lão già mặc áo đỏ dùng chưởng đánh nát lục phủ ngũ tạng nên mới chết.

Xã Đạo mắt lộ vẻ khác thường, kinh ngạc quát:

- Đã hạ thủ Hồi Xuân Thủ, lẽ nào chịu không đỡ nổi một chưởng của ngươi!

Tần Lâm Phong đáp:

- Lúc đó do Hồng Y lão quái bị trọng thương, nên tại hạ mới thắng được.

Xã Đạo làm ra vẻ thông minh hỏi:

- Hồi Xuân Thủ chết rồi, cho nên ngươi mới trộm bí kíp của lão?

Tần Lâm Phong đáp:

- Cuốn sách này do chính tay Hồi Xuân Thủ lão tiền bối trước lúc lâm chung giao lại cho tại hạ.

Xã Đạo trợn mắt quát:

- Trừ phi Hồi Xuân Thủ có thể chứng minh là đã tặng cho ngươi bằng không đạo gia ta không tin.

Tần Lâm Phong nghe thấy những lời nói khùng khùng điên điên của lão, trong lòng không dần được nổi giận quát:

- Không tin thì sao?

Xã Đạo nhìn thấy chàng mở miệng, tức giận quát:

- Không tin... ta sẽ làm cho ngươi...

Tần Lâm Phong kêu ngạo đáp:

- Được! Nếu như tiền bối không phân biệt phải trái, đợi tại hạ mai táng xong Hồi Xuân Thủ lão tiền bối rồi sẽ tính!

Nói xong không lý gì tới Xã Đạo đang đứng bên cạnh, chàng bèn rút trường kiếm trên lưng, đào một cái hố ở ngay bên cạnh, sau khi an táng xong Hồi Xuân Thủ chàng quỳ xuống mặt đất lạy ba cái, mắt chảy vài giọt lệ.

Xã Đạo lạnh lùng quát:

- Hừ! Đóng kịch cũng không đến nỗi tồi, cái trò trẻ con này đối với ta quả là uổng công.

Tần Lâm Phong đứng dậy quát lớn:

- Tại hạ tôn trọng lão là nhân vật tiền bối võ lâm, cho nên mới có thái độ nhường nhịn như vậy, xin người đừng quá coi thường tại hạ... vẫn bối đây có việc, không thể tiếp lão xin cáo biệt.

Nói chưa dứt, thân hình đã lay động lướt ra ngoài cốc.

Xã đạo giật mình phóng đuổi theo lớn tiếng quát:

- Chạy lên trời hay xuống Linh Lăng Điện hay xuống biển lão cũng đuổi tới Thủy Tinh Cung, Xú quỷ ta xem ngươi chạy đi đâu!

Đừng tưởng lão khùng khùng, nhưng võ công của lão không khùng.

Trong võ lâm xưng tụng là một trong Thần Châu Tam Tuyệt, công lực tất phải hơn người tuyệt không uổng danh.

Chỉ thấy lão hơi lay động giống như ánh chớp, không bao lâu, đã đuổi đến phía sau Tần Lâm Phong.

Tần Lâm Phong quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Xã Đạo cách mình không hơn bảy thước, truy đuổi sắp kịp, trong lòng bất giác nghĩ thầm, muốn định gia tăng thêm hai thần công lực, bỏ rơi lão. Xã Đạo hình như đã nhìn thấy thấu tâm can của chàng, khẽ búng người đã bắn sau ba trượng, lộn mấy vòng trên không trung. Như ánh sao xẹt phất xuống đầu chàng.

Tần Lâm Phong cảm giác như có đám mây chướng phong đang chụp xuống đầu, kinh lực kinh người, không dám đón ngang chướng bổ xuống từ trên không trung của lão, chàng như một mũi tên bắn về phía trước tám thước.

Xã Đạo vỗ huyệt một chưởng, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc là chàng biến thể thần tốc, vừa nghĩ đến đây chân đã chạm đất, lão lại bắn người về phía trước, cất tiếng quát:

- Xú Tiểu Tử hãy đỡ chưởng của lão phu!

Song chưởng vừa phát cuốn theo cuồng phong, Xã Đạo đã nhảy về phía chàng.

Tần Lâm Phong chân chấm đất vẫn còn chưa định thần, mắt thấy chưởng đã đến, nghĩ bộ tấn của mình chưa vững, nếu đón chưởng tất sẽ thất thế, không bằng sử dụng tuyệt học sư môn Tá Lực Truy Phong mượn chưởng lực thúc lão để đẩy thân mình, đây chính là kế thoát thân.

Nói thì chậm, động tác cực nhanh, Tần Lâm Phong đã thấy song chưởng của lão Xã Đạo đã phủ kín xung quanh.

Chàng quả là không hổ danh trong lúc tình huống cấp bách, vẫn không hoảng loạn, lật xong chưởng đón chưởng của Xã Đạo, mượn thế lúc hai chưởng chưa chạm nhau, rút vội chưởng về, nương theo chưởng lực của Xã Đạo, thân hình như một cánh diều bị đẩy bắn ra ngoài hai trượng.

Thân chàng vừa phóng lên, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, trong lúc chân chưa chạm đất, đã lại bắn về phía trước.

Xã Đạo nhìn thấy chưởng lực của mình quạt bay Xú Tiểu Tử, trong lòng cảm thấy hối hận đã ra tay quá nặng, ước lượng rằng nếu y không chết cũng phải trọng thương.

Vừa ngược mắt nhìn, thấy chàng không chút mảy may thương tích mà lướt đi lại còn nhanh hơn, chợt hiểu ra mình đã bị mắc lừa, tức khí rít lên những tiếng kêu quái dị, bắn mình đuổi theo, cất tiếng la lớn:

- Hà, Hà! Được! Người đã biết dùng Tá Lực Truy Phong của Thái Cực Phái để gạt ta, thủ đoạn xem ra không cần hỏi cũng biết người chính là kẻ hạ độc Nhu Kiếm Truy Hồn, sát sư nghịch đồ Tần Lâm Phong hôm nay ta không thể tha cho người!

Tần Lâm Phong vừa chạy vừa đáp:

- Tội danh sát sư vẫn bối đây bị hàm oan khó giải, không giám nhận lãnh tiền bối không nên nghe những lời đồn đại của giang hồ!

Xã Đạo lại quát:

- Như vậy tên dâm tặc hái hoa một đêm gây ra ba án mạng trong thành Kim Lăng có phải là người?

Tần Lâm Phong đối với việc này càng không hiểu nổi, tức khí quát:

- Nói xàm! Nhưng vẫn tiếp tục gia tăng cước bộ lướt ra ngoài cốc.

Xã Đạo tức giận la lớn:

- Ngươi! Tեն gian tặc hái hoa, kẻ nghịch đồ sát sư, tên trộm bí kíp gấp phải đạo gia ta coi như tới số rồi, dù ngươi có chạy lên trời ta cũng quyết bắt ngươi cho kỳ được.

Tần Lâm Phong không thềm để ý những lời của lão, cầm đầu lướt đi, ra khỏi miệng cốc, nhìn khắp xung quanh một lượt, bất giác rung mình, trong lòng không khỏi thầm kêu khổ.

Chính là lúc này, xung quanh miệng cốc đầy dẫy những bóng người, đang chực chờ tiến vào cốc, nhìn kỹ lại toàn là những kẻ đáng truy bắt chàng, người nào cũng sát khí đằng đằng trợn mắt nghiêng răng.

Chính giữa do Phong Tăng cầm đầu, sư muội Đường Hiểu Văn và sư đệ Khuru Tuấn Nhân đứng hai bên tả hữu.

Côn Luân nhị lão Vũ Trần Tử và Tiêu Dao Tử, xuất lãnh bốn môn đệ đứng ở phía bên tả, bên hữu do một đám người võ lâm mặt mày hung tợn, kẻ cầm đầu thoạt nhìn đã nhận ra là người bị một chuồng của chàng đã nương lúc trên đường đến Đon Dương, Cử Phủ Sư Tử Tào Chấn Võ chấp pháp hành sự Loa Sanh Bang.

Tình hình trước mắt khiến Tần Lâm Phong còn đang do dự, lòng cả kinh, lập tức nghiêng về phía bên trái năm thước, nhẹ nhàng tránh khỏi ngọn chuồng đó!

Xã Đạo đánh hụt một chuồng, ngược mắt nhìn thấy rất nhiều người đang bao vây ở bên ngoài, định mở, định mở miệng hỏi...

Phong Tăng đã tiến lên một bước lớn tiếng quát:

- Đạo sĩ khùng, lỗ như một chuồng của người đánh chết gã, vậy ân oán của bao người chúng ta ở đây biết đi tìm ai mà đòi?

Xã Đạo ngậy thơ đáp:

- Phong hòa thượng, nói ít một chút, ân oán của các ngươi thì các ngươi tự lo liệu, lẽ nào ân oán của đạo gia với gã không được thanh toán hay sao?

Phong Tăng hỏi:

- Sao? Tôn giá với gã cũng có ân oán sao?

Xã Đạo ngậy ngợ đáp:

- Đương nhiên! Tên Xú Tiểu Tử này đến đây hạ sát Hồi Xuân Thủ, lại cướp một cuốn sách trên mình lão tên là cái gì Khốc Thiên Lục... À không! Phải kêu là Tiểu Thiên Lục mới phải, lão lại nói:

- "Đạo gia ta có thể xen vào hay không?"

Đám người Võ lâm đối với bộ bí kiếp Tiểu Thiên Lục này cũng có nghe qua, đồng thời cũng biết nó là một báu vật để luyện tập, võ học thượng thừa, nay lại nghe Xã Đạo nói ở trên mình Xú Tiểu Tử, trừ Phong Tăng là đệ tử Phật gia không màng tới danh lợi, bỏ ngoài tai mọi việc, tất cả đám đông còn lại đều lộ vẻ mặt thèm khát nhìn về phía Tần Lâm Phong.

Đường Hiếu Văn nóng lòng trả thù như lửa đốt, không lý gì đến chuyện này, tay nắm chặt kiếm nhẩy vào vòng đấu có ý muốn liều mạng.

Côn Luân Nhị Lão Vũ Trần Tử tiến ngăn lại hỏi:

- Cô nương có thể tạm thời bớt giận, để bản đạo hỏi gã mấy câu có được không?

Theo tính khí của Đường Hiếu Văn nhất định sẽ không nhường nhịn, Phong Tăng sợ nàng xuất ngôn bừa bãi, động chạm đến lão, đành phải cất tiếng ngăn cản:

- Văn nhi, không cần vội vã, cứ để Vũ Trần Tử hỏi gã?

Vũ Trần Tử quay lại hành lễ nói:

- Phong huynh đã lâu không gặp, phong độ vẫn như xưa, bản đạo rất lấy làm cảm tạ.

Phong Tăng lập tức chấp tay, miệng lẩm bẩm niệm Phật, trả lễ đáp:

- Đạo huynh bất tất phải khiêm nhường, xin cứ hỏi tên súc sinh!

Vũ Trần Tử lạy tạ lễ, quay lại nhìn Tần Lâm Phong quát hỏi:

- Trên đường Đơn Dương, hai đệ tử bốn phái, công lực tuy không bằng người đã bị đả thương! Người cũng không nên tán tận giết tuyệt, thừa lúc hai người họ không động đậy được lại điểm vào tử huyệt của họ, là lý gì?

Tần Lâm Phong đáp:

- Không sai, văn bối lúc đó bị hai người hợp sức tấn công, đã sử dụng chiêu Da Mã Phân Tông đả thương hai người, còn việc hai người bị điểm tử huyệt thì văn bối đây không được rõ.

Vũ Trần Tử cất giọng cười lạnh lẽo, nói:

- Những lời của người vị tất cả là sự thật, nếu lấy những việc làm gần đây người quả thật dẻo miệng, cũng khó khiến người tha thứ, ta xem người nên nói sự thật thì hơn:

Tần Lâm Phong cúi đầu trầm ngâm, tự trách số mình quá khổ, không phải một mà liên tiếp hai ba tai họa giáng xuống đầu, lại nghĩ mình hiện giờ đơn thân thế cô, trong lòng đã có sẵn chủ ý, liếc nhìn cục diện, tức khí quát:

- Muốn gì thì cứ nói! Các người đã không biết phân biệt phải trái, cứ cho rằng ta là hung thủ, vậy các người thử nói xem ta làm sao giải thích!

Nói xong chàng như cảm thấy có hơi nặng lời, bất giác hối hận nhìn Phong Tảng và Đường Hiểu Văn.

Vũ Trần Tử lạnh lùng hừ, quát:

- Tần thiếu hiệp đã xuất ngôn như vậy! Tất có ý không coi bọn ta vào đâu. Bần Đạo cũng muốn thử bản lĩnh của thiếu hiệp, xuất chiêu đi!

Tần Lâm Phong đáp:

- Văn bối tuyệt không cố ý coi thường các vị, tiền bối đã có ý chỉ giáo, mời tiền bối xuất chiêu trước!

Vũ Trần Tử và sư thúc của Dương Chân Nhân chương môn phái Côn Luân và sư đệ Tiêu Dao Tử được tôn xưng là Côn Luân Nhị Lão, đức cao danh vọng đối với văn bối võ lâm. Vũ Trần Tử vừa xuất chiêu lớn tiếng quát:

- Bần đạo nếu như xuất chiêu trước, sợ rằng Tần thiếu hiệp đây không chịu nổi mười chiêu.

Tần Lâm Phong trước nay rất tôn kính những bậc trưởng lão, gần đây liên tiếp bị hàm oan, trong lòng đã có ý phản kháng, khiêu khích nói:

- Văn bối nếu xuất chiêu trước, chỉ e trong năm chiêu, tiền bối sẽ phải nhận thua, hay là tiền bối xuất chiêu trước!

Vũ Trần Tử tuy công phu tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới, nhưng cũng bị câu nói khiêu khích này làm cho phần nộ, khuôn mặt thấp thoáng lộ vẻ sát khí, quát:

- Đã vậy, bần đạo đây cũng đành mang tiếng thị lớn hiếp bé!

Nói vừa dứt, chân trái bước lên một bước, tay phải hoa lên trước mặt Tần Lâm Phong, tay trái điểm về phía chàng, thủ pháp như tên bắn, nhắm Kỳ Môn Yếu Huyệt của chàng điểm tới.

Tần Lâm Phong biết được tay phải của lão chỉ là hư chiêu, nên vẫn không động đậy, đợi tay trái của lão điểm đến trước ngực, lập tức lách mình về phía bên trái, tay phải lay động võ xuống vai trái của lão.

Vũ Trần Tử vai trái hơi rụt xuống, chưa kịp xuất chiêu, Tần Lâm Phong đã như cái bóng theo lão, chưởng phong rít lên, trong chớp mắt đã xuất ra sáu chưởng.

Vũ Trần Tử vì sơ xuất khinh địch, không thể ngờ được chàng hóa giải chiêu thức thần tốc như vậy đã vượt khỏi thể thượng phong, lập tức định thần ứng phó những chiêu thức, như cuồng phong bão táp của chàng. Qua năm chiêu mới dần dần lấy lại thể thượng phong.

Phong Tăng đứng ở một bên quan sát, nhìn thấy Tần Lâm Phong sử dụng toàn là những chiêu thức của Thái Cực Phái, nhưng bất luận là thủ, nhỡn, thân, pháp, bộ, trảo, đả, cầm nã đều tuyệt diệu, không thể hiểu nổi chàng chỉ sau một thời gian ngắn đã đạt tới mức cảnh giới, bất giác quay qua nhìn Đường Hiếu Văn.

Cửu Thủ Sư Tử Tào Chấn Võ chấp pháp hành sự Loa Sanh Bang, từ khi nghe nói Tiểu Thiên Lục đã lọt vào tay của Tần Lâm Phong, trong lòng đã có chủ ý, ngại vì những người xung quanh đều là những nhân vật võ lâm cao thủ.

Trong khi đó Bang Chủ Thác Thiên Thần Quân Du Khang Hầu xuất lãnh những cao thủ không dám vọng động, chỉ đứng ở bên ngoài quan sát vòng chiến, ý muốn thủ lợi như ông.

Vũ Trần Tử giao đấu cùng Xú Tiểu Tử chớp mắt đã qua ba mươi hiệp, vẫn chưa chiếm được thể thượng phong, tự cảm thấy mất mặt với quần chúng, chỉ thấy thân pháp lão làm thay đổi, vận dụng ba mươi sáu đường tuyệt học chấn sơn của phái Côn Luân Thiên Đàn Chưởng.

Ba mươi sáu đường Thiên Đàn Chưởng mãnh liệt kinh hồn, chưởng pháp lay động kèm theo tiếng rít gió, khí lạnh ghê người khiến cục trường đột ngột thay đổi. Trong chớp mắt đã qua mười chiêu, Tần Lâm Phong bị chưởng thế mãnh liệt uy hiếp, bộ pháp nhất thời rối loạn, bốn mặt đều là chưởng phong đánh phải giở thế thủ, không dám phản công.

Vũ Trần Tử nóng lòng muốn trong một chưởng có thể hạ sát được chàng, hữu thủ giơ lên xử ra một chiêu Lục Bích Hoa Sơn mãnh lực vô biên võ xuống đầu chàng.

Tần Lâm Phong trong lúc chân tay rối loạn, xung quanh đều là lưới chưởng nặng như núi thái sơn, lập tức vận dụng công phu Thiết Bản Kiều ngửa người ra sau, lại dùng Đảo Chấn Kim Xơ thân pháp khẽ lay động, bắn sau chín thước tránh khỏi ngọn chưởng.

Không may cho Tần Lâm Phong cái búng này đã đẩy chàng đến trước mặt Cửu Thủ Sư Tào Chấn Võ.

Chính lúc này bỗng đám đông người trong hang bỗng cất miệng đồng thanh la lớn:

- Bang chủ giá lâm.

Vũ Trần Tử bị sự việc đột ngột này làm nơi xao động, quên cả truy sát Tần Lâm Phong, đứng sững tại chỗ.

Đám người trong Loa Sanh Bang thần sắc đột nhiên thay đổi nghiêm trọng, trật tự rẽ ra hai bên, để lộ ra một con đường chính giữa, ai cũng cung kính khoanh tay đón tiếp kẻ mới đến.

Giữa hai người xuất hiện bốn lão nhân cầm đầu là một lão nhân ước khoảng ngũ tuần, tai dài, gò má nhỏ cao mặt đầy hung ác, bộ y phục màu cấm ở trên thân quả không tương xứng với lão.

Theo sát lão già mặc áo cấm có ba bóng người mắt gã nào cũng lộ vẻ hung ác, Thái Dương huyệt gò cao, bám theo lão tiến vào trường đấu.

Cửu Thủ Sư Tử lên trước cung kính hành lễ:

- Chấn Pháp Hành Sự tổng đàn, Tào Chấn Võ nghênh đón Bang Chủ giá lâm.

Bang chủ Loa Sanh Bang Thác Thiên Thần Quân Du Khang Hầu không đếm xỉa gì đến gã, hừ nhẹ một tiếng phẩy tay ra hiệu miễn lễ.

Cửu Thủ Sư Tử tiến lên phía trước ghé vào tai của Thác Thiên Thần Quân nói nhỏ vài tiếng, lại dùng tay chỉ vào Xú Tiểu Tử đang đứng cạnh bên lão.

Thác Thiên Thần Quân nhìn theo hướng nhìn ea Tần Lâm Phong, lại liếc mắt quan sát trường đấu, cất tiếng cười lạnh lẽo nói:

Thật không ngờ kẻ tự xưng là danh ngôn chánh phái nghĩa hiệp, lại ỷ thế đông hiếp đáp một hậu sanh văn bối, khiến cho thiên hạ chê cười.

Vũ Trần Tử tiếp hỏi:

- Ý của các hạ đây, có phải là muốn ra tay tương trợ?

Thác Thiên Thần Quân lạnh lùng đáp:

- Giữa đường gặp chuyện bất bình tất nhiên phải ra tay.

Xã Đạo đứng một bên đã buồn cả nửa ngày, liền cướp lời hỏi:

- Ê! Người có phải là cái tên Thác Thiên Quỷ Tinh Cung Du Khang Hầu không?

Thác Thiên Thần Quân tròn mắt nhìn lão một lượt, nộ khí quất:

- Lớn đầu như vậy mà cũng không biết nói chuyện, lão phu đây chính là Bang chủ Loa Sanh bang ngoại hiệu tôn xưng Thác Thiên Thần Quân.

Xã Đạo chọc ghẹo hỏi tiếp:

- Bất luận là Quỷ Tinh, Thần Quân cũng đều như vậy, ta chỉ hỏi người, người có biết tên Xú Tiểu Tử này đã phạm tội ác gì không.

Thác Thiên Thần Quân lạnh lùng hừ một tiếng đáp:

- Đã muốn đồ tội, há phải nhiều lời, dù việc hôm nay dù trời có rớt xuống đất bốn bang cũng phải tận lực đảm trách.

Nói đến đây quay đầu hô lớn:

- Thiên Địa Nhị Sát đâu?

Hai gã Thiên Địa Nhị Sát ở đằng sau ứng mạng bước ra, khom lưng hành lễ, đồng thanh đáp:

- Kính nghe sự chỉ giáo của bang chủ.

Thác Thiên Thần Quân nói:

- Lệnh cho hai người dắt theo Tứ đại cao thủ của bốn Bang, hộ tống Tần thiếu hiệp thoát khỏi vòng vây, trở về tổng đàn, có kẻ nào ngăn cản cứ việc giết thẳng tay!

Thiên Địa Nhị Sát dạ một tiếng, phất tay ra hiệu lập tức có bốn gã trong đám người Loa Sanh Bang bước ra.

Thiên Sát Hàn Thuận quay về phía Tần Lâm Phong nói:

- Tần thiếu hiệp, dù cho trời có sập cũng không sợ không có chỗ dung thân!

Nói xong cùng với Địa Sát Hàn Xương và bốn đại cao thủ trong Loa Sanh Bang hộ tống Tần Lâm Phong phóng đi.

Tần Lâm Phong lâm thế nào biết được Thác Thiên Thần Quân có ý đồ gì? Chỉ tưởng rằng lão là một đại hiệp giữa đường gặp chuyện bất bình ra tay, nghĩ thầm:

- Sự việc đã đến nông nổi này, chi bằng tạm thời rời khỏi vòng nguy hiểm rồi sẽ tính.

Nghĩ đến đây, thân hình chàng khẽ lay động, cùng với sáu người hộ tống lướt về hướng bắc.

Phong Tăng, Xã Đạo, cùng với Côn Luân Nhị Lão nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nghĩa khí bùng bùng, lớn tiếng quát mắng, phóng người đuổi theo.

Một cái ra hiệu của Thác Thiên Thần Quân, đám người Loa Sanh Bang đang có mặt tại đấu trường cùng hét lên một tiếng xông lên nghênh địch.

Lúc này quyền kiếm bay loạn xạ, tạo nên một trận hỗn chiến.

Thác Thiên Thần Quân một mình đấu với Côn Luân Nhị Lão, Nhân Sát cùng với Tam Chấn Võ hợp lực để ngăn cản Xã Đạo, các môn của Loa Sanh Bang thì chia ra làm hai, một để đối phó với đệ tử phái Côn Luân, nửa còn lại ngăn cản ba người Phong Tăng. Với những đệ tử của Loa Sanh Bang mà ngăn cản Phong Tăng thì có khác chi là châu chấu đá xe!

Phong Tăng trong lúc tức giận, song chưởng lay động quỹ khiếp thần sầu, chưởng lực khai sơn, chưởng bay đến đâu liền tiếp có tiếng gào thét lan đến đó, lúc này máu thịt đã bắn tung tóe, sau khi dùng chưởng quật ngã năm đệ tử của Loa Sanh Bang, không bỏ lỡ cơ hội.

Phong Tăng tay trái nắm Đường Hiểu Văn, tay phải kéo theo Khuru Tuấn Nhân, hét lớn một tiếng: “Đi!” thân hình như một luồng khói lướt theo hương của Tần Lãm Phong.

Ba người phóng một hơi đã ra ngoài mười dặm, đến một ngã ba cảm thấy khó xử không biết nên chọn ngã nào.

Bởi vì không ai dám quả quyết là Tần Lãm Phong đã đi theo ngã nào? Cả hai nhìn nhau vẫn không biết làm sao quyết định. Đường Hiểu Văn khẽ hé môi dào:

- Phong bá bá, theo ý của Văn Nhi, ba người chúng ta nên chia thành hai đường đuổi theo gã, không biết ý của bá bá thế nào?

Phong Tăng gật đầu đáp:

- Được!

Lại quay mặt về phía Khuru Tuấn Nhân nói:

- Hai người cùng đi một đường, Văn Nhi trẻ tuổi non dạ thiếu kinh nghiệm giang hồ người nên đi theo để tiếp ứng, bất luận là đuổi kịp hay không đuổi kịp hay không, tối mai cũng phải trở về gia môn, người nên nhớ kỹ.

Nói xong, hơi lắc người phóng về phía bên trái của ngã ba đường.

Đường Hiểu Văn, mắt phụng khẽ chớp nói:

- Nhị sư huynh chúng ta cũng nên gấp gấp truy đuổi.

Vừa dứt lời hai người đồng thời thi triển khinh công, giống như hai luồng khói, lướt về phía bên phải.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>